

L'ocàs de la monarquia

written by Germán Gorraiz López | 16 d'agost de 2020

El relat oficial explica que entre la mort de Franco el 1975 i el fallit cop d'estat de Tejero (23 de febrer de 1981), Espanya era una Arcàdia idíl·lica (de cognom Transició), en la qual els líders de l'oposició al règim de Franco i els reformistes de l'interior van pactar una agenda per preparar l'Estat espanyol per a la seva anhelada entrada a Europa així com garantir la democràcia i el progrés generalitzat, tot això sota la supervisió del rei Joan Carles i com a valedor de la balbucient democràcia.

No obstant això, en realitat l'Estat espanyol seria un escenari distòpic fruit del *tejerazo* de 1981, en el qual els líders polítics confinats al Congrés van ser "convidats" a acceptar un acord tàcit pel qual es declaraven intocables l'*statu quo* associat a un sistema monàrquic (joancarlisme), al sistema polític bipartidista (implantació de les llistes tancades i de la Llei D'Hondt) i a la defensa de la "unitat indissoluble de la nació espanyola".

L'establishment de l'Estat espanyol estaria format per les elits financera-empresarial, política, militar, jerarquia catòlica, universitària i mitjans de comunicació que serien els hereus naturals del llegat del general Franco i que haurien fagocitat totes les esferes de decisió –segons es desprèn de la lectura del llibre *Oligarquía financiera i poder polític a Espanya* escrit per l'exbanquer Manuel Port Ducet– i que va vetllar per mantenir impol·luta l'honorabilitat de rei mitjançant l'"espiral del silenci" dels mitjans de comunicació de masses de l'establishment (PRISA, Vocento, Grup Planeta, Grup Godó, Grup Zeta, Editorial Prensa Ibérica, Unitat Editorial, TVE i Mediaset Espanya).

Aquesta teoria simbolitzaria "la fórmula de *solapament* cognitiu que instaura la censura a través d'una deliberada i

sufocant acumulació de missatges d'un sol signe", de manera que es produiria un procés en espiral o bucle de retroalimentació positiva per aconseguir l'encefalograma pla de la consciència crítica de la societat actual, de manera que el periodista s'hauria convertit en mera corretja de transmissió dels postulats de l'establishment, el penúltim episodi seria la croada mediàtica per salvar el soldat Felipe després de l'exili del rei emèrit.

Igualment, s'estaria treballant entre bastidors per pressionar Pablo Casado i convèncer-lo "en nom de l'interès general d'Espanya" de la necessitat imperiosa d'un Govern de Salvació Nacional PSOE-PP, acord que comptaria amb les benediccions de l'establishment financer i tindria com a objectiu últim el retorn del bipartidisme PSOE-PP i l'adopció de retallades seguint els dictats de la Troica europea per evitar el rescat. Aquestes mesures es traduiran en una dramàtica reducció dels subsidis socials que afectaran a la durada i quantia de les prestacions d'atur i escenificarà la metamorfosi del Règim del 78 mitjançant una reformaedulcorada de l'actual Constitució vigent per implementar un estat monàrquic, bonapartista i eurocèntric, seguint la màxima del *gatopardismo* ("canviar-ho tot perquè res no canviï").

Malgrat tot, la pandèmia sanitària, la crisi econòmica, la desafecció política de la societat espanyola motivada pels sagnants casos de corrupció de l'elit politicoeconòmica i el descrèdit de la institució monàrquica faran revisar tals esquemes (inclosa la tesi de la suposada reconciliació nacional propagada pels *mass media* de l'època de la Transició), per la qual cosa sembla inevitable un procés de catarsi i posterior metànoia col·lectiva a l'Estat espanyol.